

a Pista neje, az Anna miatt. Anna takaros asszony volt, és kitartóan hűséges, türelme pedig csodát művelt volna erre az egy napra az öreg erdésszel, csakhogy ők is tanúi lehessenek, ahogyan a népes család utolsó hajadon leányát is férjhez adják. Megfürdette, még meg is borotválta volna az öreget, lemosta volna róla a többhetes (hónapos) mocskot, addig rimánkodott volna neki, amíg engedi, hogy újra embert csináljon belőle, persze csupán néhány órára, amíg a fogások között el nem kezd egyre sűrűbben nyúlni a pohár után, és akkor mindennek vége. De nem volt mit tenni, előre kitiltották őket, hogy elejét vegyék a jelenetnek, és Anna néni majd belepusztult a szégyenbe.

A nászmenet teljes díszben ereszkedett lefelé a katolikus templom alá a kommunista időkben emelt domb aszfaltútján a másik templom felé, hogy a lelkész megáldja és törvényesítse Isten és ember előtt a két fiatal évek óta tartó szerelmét.

Félúton a menyasszony és a vőlegény hirtelen megtorpant néhány másodpercre, és aztán a menet már a korábbinál csak jóval lassabban haladt előre. Gyuri bácsi kitekingetett a sorból a magasra tűzött frizurák és kalapok mögül, de jó ideig még nem láthatott semmit, és még csak elgondolni sem tudta, mi történhetett, mi lehetett a kikerekedett szemű, fel-felhorkanó násznépet. Elfogott ugyan egy-egy szót, meghallotta, hogy a Pista nevét említik, és valóban, a fennakadás az ő háza előtt halmozódott. Amikor aztán nagy sokára ő maga is látótávolságba ért, levett kalapjával a kezében, nedves homlokát dörzsölgetve a frissen, maga vasalta zsebkendőjével, meglátta, hogy a Pista ott kocogtatja belülről az ablakot, és Annával veszekszik, aki próbálja behúzni a függönyt, de Pista nem engedi neki, tologatják egymás kezét, hadonásznak, de az öreg csak véghez viszi az akaratát, jobb öklét az ablaküveghez nyomja, benne sok-sok, megszámlálhatatlan lila ötezzrel, és szétteríti őket az ablaküvegen, mint a kártyalapokat. Aztán kinyitja az ablakot, meglengeti a vagyont, és a könnyekbe fúló, megsemmisült Annával nem törődve, az elképedt zenészeket túlharsogva, azt kiabálja: „Ez mind a tiétek lett volna, gyalázatosok!”

Gyuri bácsi előbb elfehéredik, aztán még egyszer letörli a homlokát, hunyorog, nem akar hinni a szemének. Majd elnyom egy apró kis mosolyt, a kalapját a fejébe rakja, és halad tovább a nászmenettel.

SAITOS LAJOS

Homage à Ady Endre

*Elhagytam a gyerekkor zöld vizeit,
bennem már új-őszi eső zubog
s levélillattal fürdet mindéig. –
De jaj, kánya-szél horpadt mellembe vág,*

*hogy belékékülök! Fúrton-fúrt szakad
a józanság kalendáriuma, lapjaira
följegyezni valóm hiába rovom –
késik a postás! Késik a jog*

*engem védeni szép csónakom
bitorlóitól! Kik részegek már
az evezésben, bár egymást ölelnék,
de nem engedi úrasszonyuk – Mammon!*

SAITOS LAJOS (1947, Soponya). Felsőfokú energetikus oklevelet szerzett, elvégezte a MŰOSZ újságíró stúdióját. A Fejér Megyei Hírlap munkatársaként ment nyugdíjba. Jelenleg a Vörösmarty Társaság Vár c. folyóiratának olvasószerkesztője. Elismerései: Lánzos Kornél – Szekfű Gyula Ösztöndíj (1993, 2005, 2012, 2017), Napút Nívódíj (2012). Tizenegyedik kötete: Túl a fényeken (2017).

Három parafrázis

Barabás Zoltán emlékének

Engedd, hogy torzóban maradt
verseimmel végül tisztára
töröljem kerti asztalod, Uram.
Maradásom kell-e még valakinek?
(B. Z.: Maradásom kell-e még?)

I.

*Naspolya ízével szájában
ólálkodik egy kisfiú
a falu leghosszabb utcáján
iskolából jövet vagy
hazulról el –
világot látni egy fűszálon
a Nádor-csatorna partján
netán a Körösök tájékán –
álmok diófényében
el-el a tengerekig...
s az a gyümölcsös
volt a terített asztal
életeken át...
a fanyar ízt megőrizte
s a magvakat
– miként az Úr a langyosakat –
kiköpte a szád
az úrvacsora áhítatával.*

II.

*Ablakból
lestétek
a Nap-lementét –*

*feljön-e még?!
Aggódtál*

*álomtól széthevert
párnáton...*

III.

*Kézfejedről lefoszlik
kesztyűd öt ujjá
csontjaidról a hámozás
a szövetek
tűz voltál jégcsap lészesz...!*

Por Isten szemében

„valaki jár a fák hegyén
mondják úr minden porszemen”
(KÁNYÁDI SÁNDOR)

Ó-időmben ásványkoromban
hol összeért földdel az ég
holt anyag voltam Isten szemében
ki értem könnyet ejtett éppen
így áradt a sós tengervíz széjjel
s fölím algák garmadája a Nap-éjben
s lőn az egysejtűnek egy szuszra mája
s gyémántolt minden csigolyája
mígnem hegyekké kellett lennem
miriárd csillámból kifehérednem
s mielőtt megszült volna az anyám
előre számba vette minden porcikám
s mire a habok kitettek a szikre
tanújelül az evilági létnek a nincsnek
keresztet formázott emberfiának Isten
s mire az öt seb földig kivérzett
bűnébe botlott a teremtett emberlélek
mert ki testével vét lélekben vétkezik
terheként hordja ki az emberi kint
s midőn ásvány leszek újra szállok –
szállok teremtőmhöz – a szemébe vissza
s a porszemet az isteni könny fölissza.

TÓTH ÁGNES Ködben

Elmosódott festmény a táj,
Ködben szaunázik az este.
Felveszi alakját a völgynek,
s örül, hogy képlékeny a teste.

Fák, házak, emberek, álmok
tűnnek el benne rendre.
A Hold sem találja udvarát,
Valahol madár sír kerengve.

A várost keresik némán
a felágaskodó hegyek.
Holnapra talán meglelik,
ha kisüt a nap a Hargita felett.

Remény

Nekem a remény drágakő,
Ládában őrzött keszkenő,
Csörgősipka bohócokon,
Meleg kenyér a polcokon.

Tenyeremben egy kézfogás,
Pohár fenekén áldomás,
Fagyokat úzó fénysugár,
Tengernyi vízen szalmaszál.

**TÓTH ÁGNES (1946, Nagy-
várad) újságíró, prózaíró,
költő. 1990-től a Bihari
Napló riportere, szer-
kesztője. 1994-től 2002-ig
a Duna Televízió váradi
tudósítója. Több gyer-
mekvers- és prózakötete
jelent meg, Csupa-
bohócok című bohózatát
1995-ben mutatta be a
váradi bábszínház. Leg-
újabb kötete: A halál kat-
lanában (Várad, 2016).**